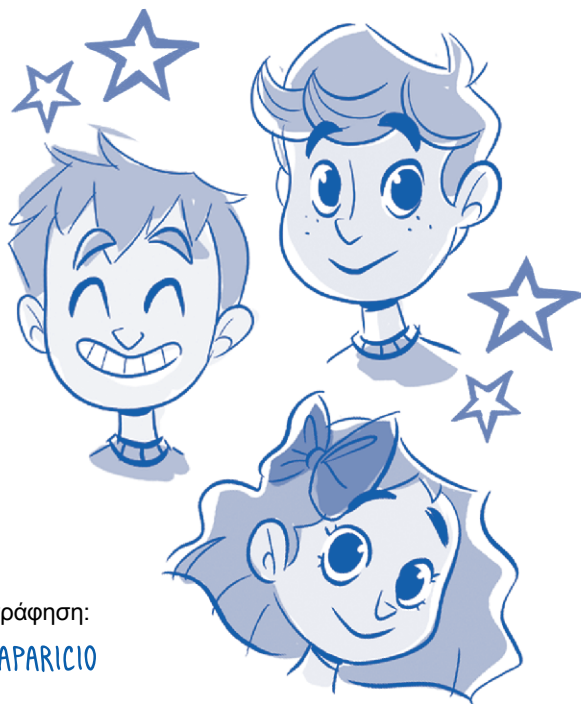

3 ΤΡΕΛΟΙ YouTubers!

ΤΟ ΦΙΛΤΡΟ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑΣ

εικονογράφηση:
ΝΥΡΙΑ ΑΡΑΡΙΚΙΟ

διόπτρα

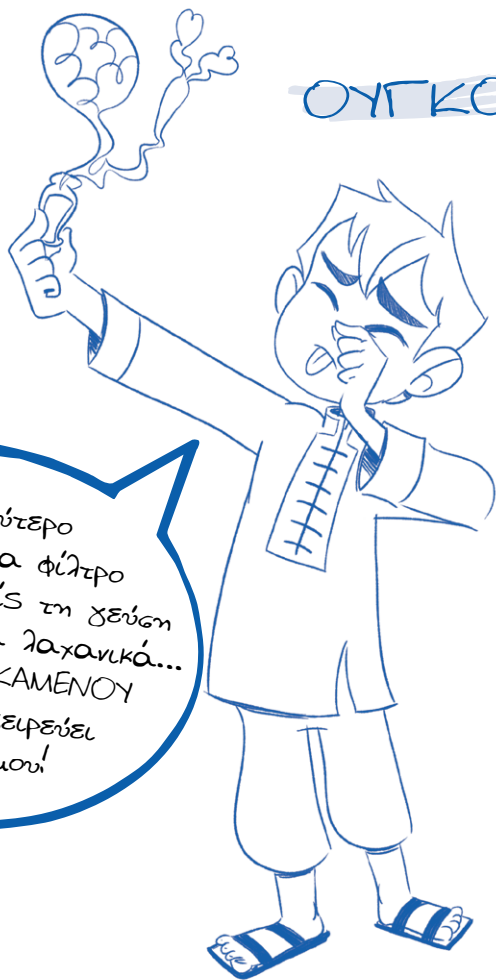

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ
3ΤΡΕΛΟΙ
YouTubers!

και αυτά είναι τα φίλτρα
που θα εφευρίσκαμε!

ΟΥΓΚΟ

Το καλύτερο
θα ήταν ένα φίλτρο
για να αφαιρείς τη γεύση
λαχανικού από τα λαχανικά...
και τη γεύση ΚΑΜΕΝΟΥ
από όσα μαγειρεύει
η μητέρα μου!

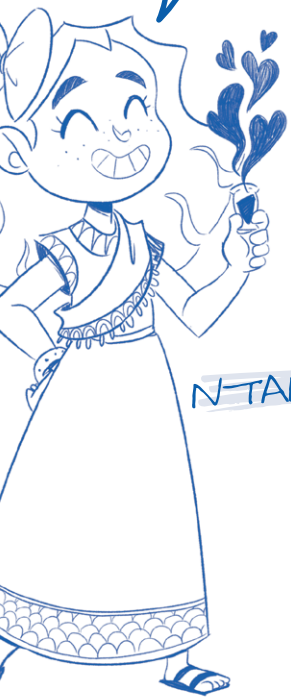
+1 Friends

Το ΚΑΛΥΤΕΡΟ
θα ήταν ένα φίλτρο
για να ΚΑΝΕΙΣ
όποιοι ΘΕΛΕΙΣ να
σε ΕΡΩΤΕΥΤΕΙ...
ΟΠΟΤΕ
ΘΕΛΕΙΣ!

Θα εφεύρισκε
ένα φίλτρο για να αυξήσω
την ταχύτητα του εγκεφάλου.
Θα διάβαζα τα μαθήματά
μου σε 5 λεπτά και θα
είχα περισσότερο χρόνο για
διασκέδαση!

ΝΤΑΝΙΕΝΑ

ΜΑΤΕΟ

Ο χρόνος σου είναι περιορισμένος,
γι' αυτό μην τον χαραμίζεις ζώντας
τη ζωή κάποιου άλλου.

ΣΤΙΒ ΤΖΟΜΠΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

BE WATER, MY FRIEND

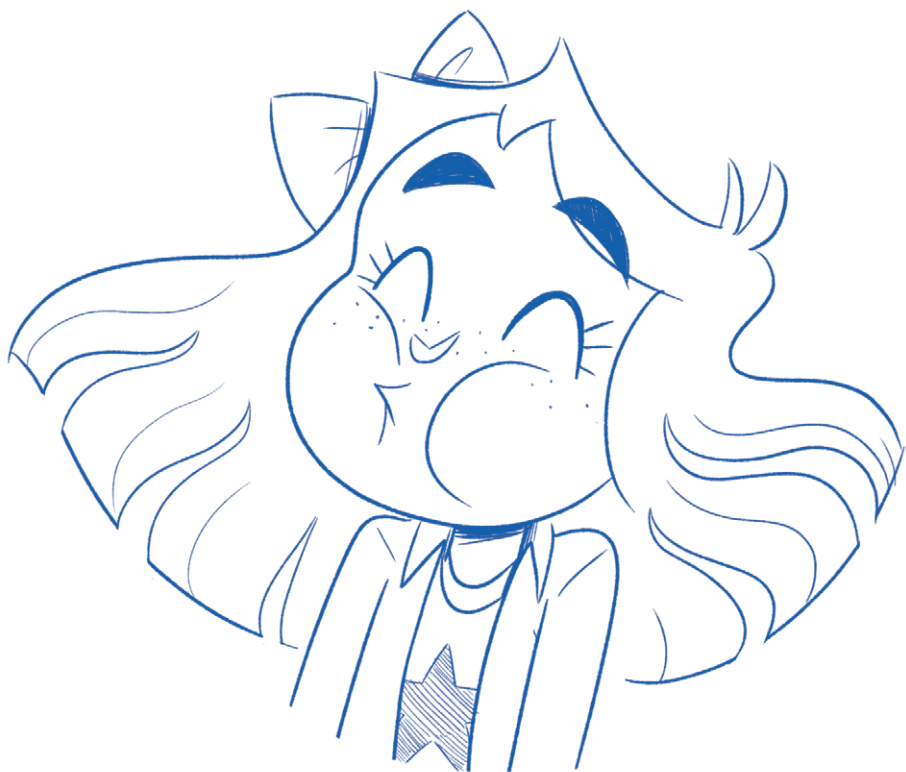
Είναι **ΣΧΕΔΟΝ ΑΔΥΝΑΤΟΝ** να αποφασίσω ποιο είναι το αγαπημένο μου φαγητό. Θα μπορούσα να κάνω ένα βίντεο για αυτό στο κανάλι μας στο YouTube, αλλά... θα ήταν ατελείωτο! Θα έβαζα το χούμους, την παέγια, το αβοκάντο, τις κροκέτες της γιαγιάς μου, τα λαζάνια... Αυτό όμως που δεν θα ανέφερα ποτέ, **NEVER... είναι οι καψαφιόβενες αγκινάρες της μητέρας μου.**

«Μην ακούσω χκρίνιες πως κάμκαν, εντάξει; Το φταίξιμο είναι δικό σας, αφού αρχίσατε να έρθετε για φαγητό».

**ΣΑΣ ΦΩΝΑΞΑ
ΧΙΛΙΕΣ ΦΟΡΕΣ!**

«Μα, ναι, μαμά, είναι **νοβτιμότατες!** Πόπο πείνα!» απαντάω και φουσκώνω τα μάγουλά μου με αέρα παριστάνοντας πως είναι γεμάτα φαγητό, σαν χάμστερ.

Τα αδέρφια μου με κοιτάζουν χωρίς να πιστεύουν αυτό που λέω: με ξέρουν από την καλή κι από την ανάποδη. Η αλήθεια είναι πως οι αγκινάρες δεν μου αρέσουν, αλλά μόλις επέστρεψα από το μέλλον και πεινάω περισσότερο κι από τον Μαξ και τον Τσάρλι όταν επιστρέφουν από τις γατοπεριπέτειές τους στο βουνό. Και εδώ που τα λέμε...

**ΠΩΣ ΝΑ ΜΗΝ
ΠΕΙΝΑΩ;**

Ας ανακεφαλαιώσουμε:

✓ Ταξιδέψαμε στο κέφι με μια νέα εφεύρεση του Κηφάου, μια κρύα πόρτα εγκατεστημένη στον καταψύκτη μας.

✓ Στο κέφι, πήγαμε μέχρι τη Ρωσία για να δώσουμε τη Χάνα από τα χέρια μιας τρεφής επιστήμονα (αφτά τρεφής με την έννοια της «κακιάς», όχι με την έννοια «καζυ» όπως εφείς).

Έτσι λοιπόν, αυτή τη στιγμή, οι καρβουνιασμένες αγκινάρες της μητέρας μου θα έπρεπε να είναι the best thing ever, έλα όμως που ζορίζομαι να τις καταπιώ: είναι τόσο καμένες που μου κάθονται στον λαιμό. ΓΚΛΟΥΠ.

«Τέλος πάντων», λέει η μητέρα μου, «νάω να ταΐσω τα κυλάκια, που πρέπει να πεινάνε...»

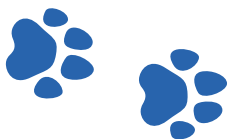
Το πιρούνι του Ματέο πέφτει πάνω στο πιάτο και πεταγόμαστε και οι τρεις όρθιοι.

«Μαμά, **ΟΧΙΙΙ!**» φωνάζουμε με μια φωνή.

Μας κοιτάζει σαν να είμαστε εντελώς παλαβωμένοι... κάτι που δεν είναι και τόσο παράξενο, αφού είμαστε οι **Τρελοί YouTubers!** Το πρόβλημα είναι πως υπάρχει μια λεπτομερειούλα μικρή, τοσοδούλα, σχεδόν χωρίς καμιά σημασία, την οποία δεν πρέπει να πάρει είδηση με κανέναν τρόπο. Και αυτή είναι πως... **ο Τσοπ και η Σούι Σεν είναι εδω!**

Και δεν εννοώ μόνο πως δεν είναι στα σπιτάκια τους... εννοώ πως **Σεν είναι καν στην εποχή μας!** Ξέμειναν στο μέλλον από δικό μας φταιξιμο. Έτσι και το καταλάβει η μαμά, τη βάψαμε... Θα μείνουμε τιμωρημένοι τόσο καιρό, που θα ξαναδούμε τους σκύλους μας στο μέλλον ύστερα από τριακόσια χρόνια επειδή θα συνεχίσουμε να είμαστε **ΤΙΜΩΡΗΜΕΝΟΙ**.

«Και γιατί να μην πάω να ταΐσω τα σκυλιά; Τα καμημενούλια! Παρόλο που παραξενεύομαι που δεν τα ακούω ακόμα να κλαίνε ζητώντας το φαΐ τους. Είναι η ώρα τους».

«Κοίτα να δεις... Συμβαίνει το εξής...» ψελλίζω. Σκέψου, Ντάνι, σκέψου! Χρειάζεσαι μια δικαιολογία και τη χρειάζεσαι **τώρα!**

«Το θέμα είναι πως πριν από ένα λεπτό παίζαμε μαζί τους και τα πήρε ο ύπνος», εξηγεί ο Ματέο, παίρνοντας το ύφος του ειδικού στις δικαιολογίες, εκείνο που τόσες φορές μάς έχει γλιτώσει από μπελάδες. «Κρίμα να τα ξυπνήσεις».

«Βέβαια, μαμά. Άλλωστε, παίζοντας τους δώσαμε πολλές λιχουδιές, άρα δεν θα πεινάνε».

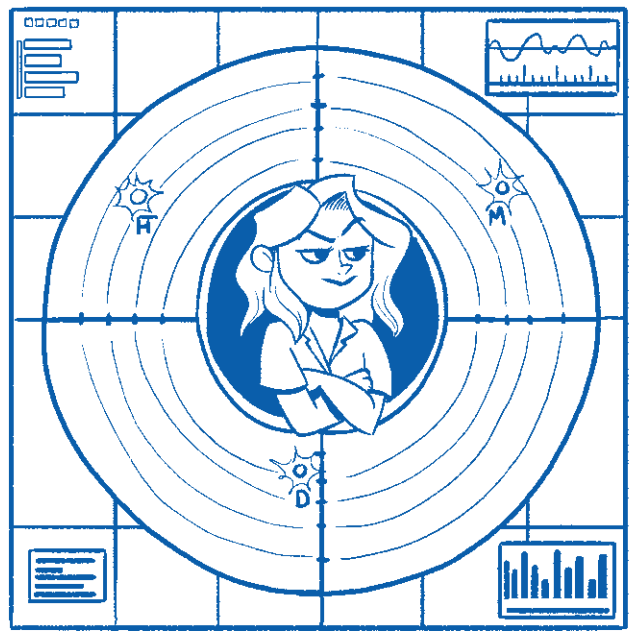

«Τι σας έχω πει για τις λιχουδιές στους «κόλπους; Μία μία! Ακόμα κι έτσι όμως, είναι ακόμα κουτάβια, πάντα πεινάνε», απαντάει η μαμά καχύποπτη.

«Μην ανησυχείς, μαμά. Μόλις τελειώσουμε το φαΐ μας, θα πάμε εμείς να τους δώσουμε να φάνε. Γιατί δεν κάθεται στον καναπέ να χαλαρώσει φίχο;»

Εκείνη τη στιγμή, η μητέρα μας ενεργοποιεί το σούπερ ραντάρ που έχει για να ανιχνεύει τις αταξίες μας. Ξέρει πως κάτι βρομάει... Εκτός από τις αγκινάρες, φυσικά!

«Ξέρετε κάτι; Η αλήθεια είναι πως είμαι ξεθω-
μένη. Αφού θέλετε να το αναλάβετε εσείς, πάω πάνω
να κάνω ένα ντους», απαντάει προχωρώντας προς τις σκάλες
για να πάει στο δωμάτιό της.

Και ακριβώς τη στιγμή που ετοιμαζόμαστε να κάνουμε μουσική
σύσκεψη, κάνει μεταβολή και μας διακόπτει λέγοντας:

«Και ούτε να σας περάσει από το μυαλό να αφή-
σετε τις αγκινάρες, γιατί σας ξέρω».

«ΝΑΙ, ΜΑΜΑ!» λέμε με μια φωνή, παίρνοντας αγγελικό ύφος.

Περιμένουμε μέχρι που την ακούμε να κλείνει την πόρτα του
δωματίου της και οργανώνουμε μια ΑΜΑΣ. Δηλαδή, μια Απολύτως
Μουσική Αδελφική Σύσκεψη! Και αυτή εδώ, εκτός από Απολύτως
Μουσική, είναι και **ΣΟΥΠΕΡ ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ**. Χρειαζόμαστε ένα
σχέδιο για να φέρουμε πίσω τα **CRAZY DOOGS!**

«Η κατάσταση έχει ως εξής», λέει ο Ματέο με πολύ σοβαρό ύφος.
«Όταν ταξιδέψαμε στο μέλλον για να σώσουμε την καραμελίτσα
φράουλα του Ούγκο...»

«ΜΗΝ ΤΗ ΛΕΣ ΕΤΣΙ!

Είναι η Χάνα, τελεία και παύλα.»

«Αχ, συγγνώμη, προσπαθούσα να γίνω γλυκερός σαν κι εσάς. Εχεις δίκιο όμως... **Σεν κατάφερα να φτάσω στο ύψος σας!**» απαντάει ο Ματέο κοροϊδευτικά. «Κουφετάκι αμύγδαλο; Γερμανικό ντελικατέσεν; Τραγανιστό σοκολατένιο γλυκάκι;»

Με πιάνουν τέτοια γέλια, που φτύνω ένα κομμάτι αγκινάρας που είχα στο στόμα μου, κι αυτό πάει κατευθείαν και κολλάει στο μέτωπο του Ούγκο. Τώρα είναι που δεν μπορώ να σταματήσω τα γέλια. Ο Ματέο ξεκαρδίζεται μαζί μου, ενώ ο Ούγκο βγάζει την αγκινάρα και μας κοιτάζει με απεριόριστο μίσος και έχθρα.

«Μπορούμε να συγκεντρωθούμε;» λέει. «**Δεν μπορώ να το πιδέψω πως είστε τόσο ανώριμοι!**»

«Καλάαα, σταματάμε. **Προς το παρόν**», προσθέτει ο Ματέο με ένα μοχθηρό χαμόγελο. «Το θέμα είναι πως πήγαμε τους σκύλους στο μέλλον και ξέμειναν στο σπίτι του Κλάους. Και τώρα, τι θα κάνουμε για να τους φέρουμε πίσω;»

«Λέτε να είναι ακόμα ανοιχτή η πόρτα για το μέλλον;» ρωτάω. «Μέσα από αυτή μπορούμε να ξαναπάμε στο σπίτι του Κλάους και να φέρουμε τους σκύλους. Είναι το πιο εύκολο!»

«**Ναιαιαι! Πίσω στο μέλλον!**» τσιρίζει ο Ούγκο, με σπίθες συγκίνησης να του φωτίζουν τα μάτια.

«Άκου, το σημαντικό είναι να πάρουμε πίσω τον Τσοπ και τη Σούι», τον αποπαίρνει ο Ματέο, «όχι να δεις τη γερμανική караμελίτσα σου».

«Βέβαια, βέβαια», λέει απολογητικά ο Ούγκο. «Αλλά με την ευκαιρία μπορούμε να δούμε αν η Χάν... Δηλαδή... αν ο Κλάους και η Χάνα έφτασαν σώοι και αβλαβείς στο σπίτι τους από τη Ρωσία. Άντε, γρήγορα. **Να τερψιεύσουμε τις αγκινάρες!**»

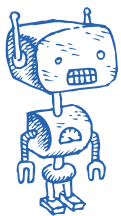
Ο Ούγκο είναι τόσο ασυγκράτητος που βάζει μια ολόκληρη αγκινάρα στο στόμα του και επιχειρεί να την καταπιεί αμάσητη. Γίνεται πιο κόκκινος από όταν η Χάνα του λέει κάτι τρυφερό, τελικά όμως καταφέρνει να την κάνει να γλιστρήσει στο λαρύγγι του. **Τι χαίρος που είναι!**

Όταν τελειώνουμε το φαγητό, βάζουμε τα πιάτα στο πλυντήριο και τρέχουμε στο πλυσταριό. Μακάρι να είναι ακόμα ανοιχτή η πόρτα!

Σηκώνω το καπάκι του καταψύκτη και κοιτάζω μέσα. **Το φως εξακολουθεί να είναι ανακμμένο!** Βάζω το ένα πόδι μέσα στον καταψύκτη, έτοιμη να πηδήσω, όταν ο Ματέο με κρατάει από τους ώμους.

«Μια βτιχική! Κι αν η κρύα πόρτα εξακολουθεί να είναι συνδεδεμένη με το Κρεμλίνο;»

Μένουμε και οι τρεις παγωμένοι και όχι ακριβώς από το κρύο του καταψύκτη. Δεν το είχα σκεφτεί! Δεν μπορούμε να περάσουμε την πόρτα και να πέσουμε κατευθείαν πάνω στη Νατάσα και στα ρομπότ της. Θα μας έκαναν κιμά!

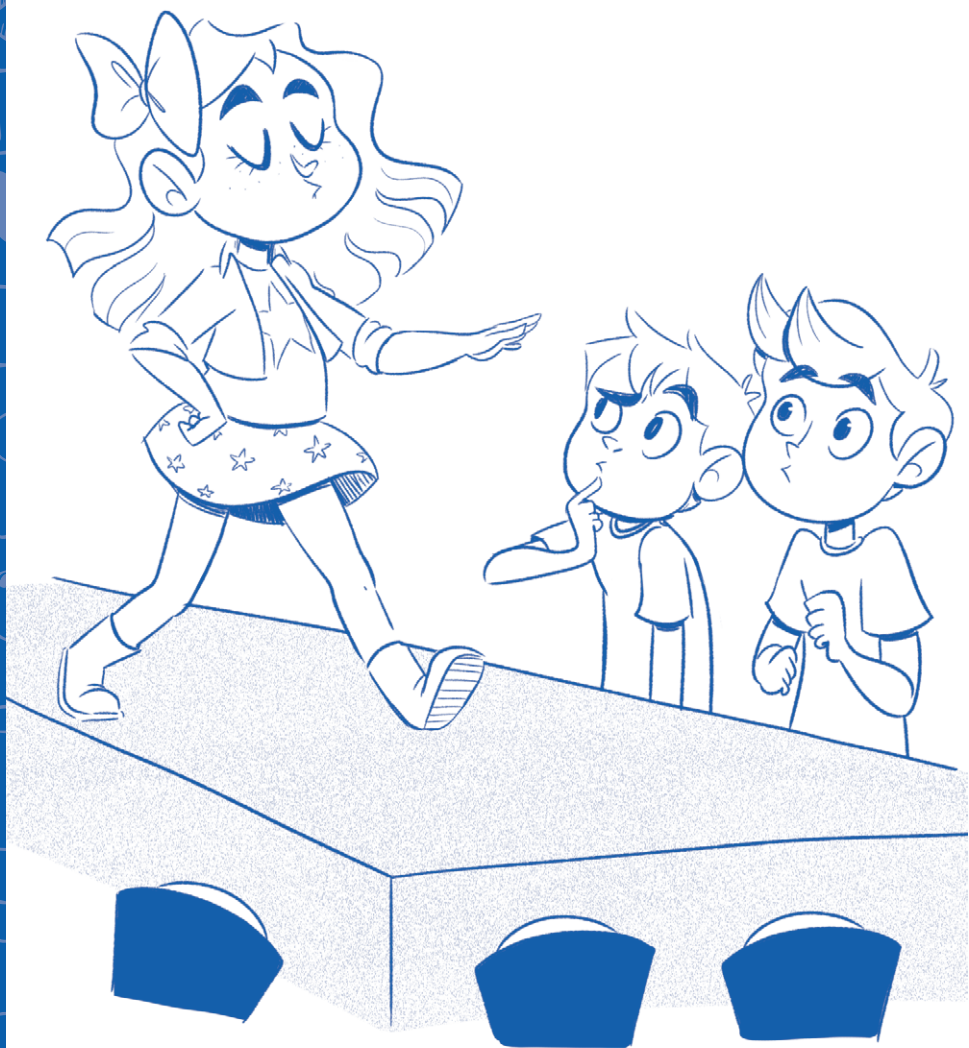
«Έχεις δίκιο, Μάτε, αλλά μόνο ένας τρόπος υπάρχει να το διαπιστώσουμε», λέει ο Ούγκο. «Μπαίνουμε, περνάμε το τούνελ του χρόνου και ρίχνουμε μια ματιά στην άλλη πλευρά. **Αν υπάρχει κίνσνος, χυρίζουμε πίσω!**»

Ξεφυσάω όπως στο μάθημα της HISTORY. Ο έρωτας τον κάνει ακόμα πιο παρορμητικό! Μπαίνουμε μαζί από την κρύα πόρτα και σφιγγόμαστε ο ένας πάνω στον άλλο. **Δεν θυμηθήκαμε να φορέσουμε χοντρά ρούχα!** Το τούνελ είναι τόσο σκοτεινό όσο και προηγουμένως. Πρέπει να πω στον Κλάους να εγκαταστήσει φωτισμό ή... ακόμα καλύτερα, μερικά φωτάκια πασαρέλας. Να αλλάζουν χρώμα και να έχουν και λειτουργία ντισκοτέκ για να χυρίζω τα βίντεό μου στο TikTok. Μια μεγάλη **ινφλουένσερ** σαν κι εμένα δεν πρέπει να αφήνει καμιά ευκαιρία.

Επιτέλους βλέπουμε το φως στην άκρη του τούνελ, κάτι που σημαίνει πως... **η πόρτα είναι ανοιχτή από την άσφη πλευρά!**

«Υποθέτω πως είναι καλό σημάδι που δεν βλέπουμε φονικά ρομπότ εδώ πέρα», μουρμουρίζει ο Ματέο.

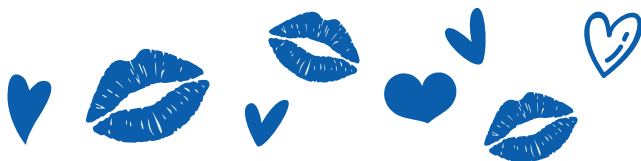

Η μορφή μιας κοπέλας διαγράφεται στην πόρτα. Η Νατάσα; Εντάξει, είναι κάπως κοντούλα...

«**ΠΑΙΔΙΑ, ΑΠΟ ΔΩ!**» φωνάζει η σκιά. Είναι η φωνή της Χάνα!

Αρχίζουμε όλοι να τρέχουμε βγάζοντας κραυγές χαράς. Ο Ούγκο μπαίνει αμέσως μπροστά. Φτάνοντας στην πόρτα, αγκαλιάζεται με τη Χάνα και αρχίζουν οι δυο τους να ψιθυρίζουν. Είναι τόσοσο *cuuute!* Μακάρι ο Κέβιν κι εγώ να μπορέσουμε κάποια μέρα να είμαστε τόσο μέσα στα μέλια και τόσο τρυφεροί και να δίνουμε φιλάκια και... και...

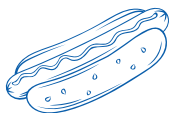

«**ΝΤΑΝΙ, Μ' ΑΚΟΥΣ;**» Ο Ματέο μου ταρακουνάει το μπράτσο και με βγάζει από τη φαντασίωσή μου. Ο Κέβιν εξαφανίζεται από τα όνειρά μου σε τρία, δύο, ένα...

«Ακολουθήστε με από δω, *meine Freunde*», λέει η Χάνα, κλείνοντας την πόρτα πίσω μας. «Πρέπει να σας πούμε αμέσως κάτι για τους σκύλους σας».

«Θέλουν να μείνουν εδώ μαζί σας;» ρωτάω. «Σίγουρα τους δώσατε γερμανικά λουκάνικα! Αυτό είναι παγίδα, Χάνα, και οι σκύλοι είναι δικοί μας...»

«Όχι, δεν είναι αυτό, Ντανιέλα», απαντάει η Χάνα.

«Τότε τι; Γερμανικό κότσι; **Πρέτσελ**; Αν είναι έτσι, έρχομαι κι εγώ να ζήσω εδώ ώστε να μη χρειάζεται να ανέχομαι τις καμένες αγκινάρες της μητέρας μου!»

Η Χάνα κουνάει πάλι αρνητικά το κεφάλι της και μας οδηγεί στο σαλόνι όπου ο Κλάους δουλεύει σε ένα... **πείραμα**; Έχει βάλει τον Τσοππ και τη Σουί μέσα σε κλουβιά πάνω στο τραπέζι και τους αναλύει με ένα είδος αισθητήρα.

«Μα τι κάνεις; **ΑΣΕ ΑΜΕΣΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΤΑ crazy doogs!**» φωνάζει ο Ματέο.

«Έτσι ακριβώς! Μας υποσχέθηκες πως εδώ θα ήταν σαν σε πολυτελές ξενοδοχείο σκύλων. Πώς τολμάς να τα χρησιμοποιείς για τις έρευνές σου;» Είμαι τόσο θυμωμένη που σχεδόν δεν μου βγαίνουν τα λόγια. Αυτό είναι το τελευταίο που περίμενα από τον Κλάους.

«Παιδιά, περιμένετε», λέει ο Ματέο. «Γιατί δεν γαβγίζουν τα σκυλιά αφού μας είδαν; **Τι τους συμβαίνει;**»

Οχι, αλήθεια είναι... Τώρα που το λέει, φέρονται πολύ παράξενα.

Περπατούν ολόγυρα στο κλουβί κάνοντας πηδηχτά βήματα, σαν να προσπαθούν να σταθούν στα δύο πόδια.

Επιπλέον, περπατώντας, κουνούν το κεφάλι σαν περιστέρια. Ξαφνικά, η Σουί με βλέπει, ανοίγει το στόμα και λέει...

«Κρααα»

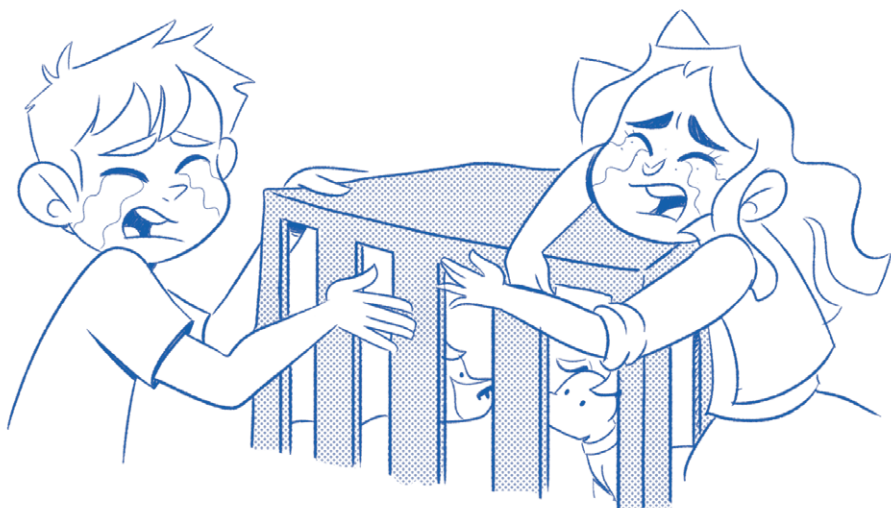
whaaat; Η σκυλίτσα μας μόλις έκρωξε;

«Σούι, ψυχή μου! Τι σου συμβαίνει;» ρωτάω απελπισμένη, τρέχοντας στο κλουβί για να την αγκαλιάσω. «Δεν έπρεπε να σας ξεχάσουμε εδώ, τώρα είστε **βκυφιά-κοτόπουφα!**»

Ο Ούγκο τρέχει μαζί μου στο κλουβί, αλλά ο Ματέο μας κοιτάζει με ανήσυχο ύφος, διατηρώντας την ψυχραιμία του. **Υπάρχει φόχος που είναι ο μεγαλύτερος!**

«Γι' αυτό τους αναλύω, *meine Freunde*», αναστενάζει ο Κλάους ανοίγοντας τα κλουβιά και αφήνοντας τα σκυλιά να βγουν. «Τα βρήκαμε να συμπεριφέρονται έτσι όταν γυρίσαμε από τη Ρωσία».

«**ΜΑ ΓΙΑΤΙ;** Θέλουμε να μάθουμε όλες τις λεπτομέρειες», απαιτεί ο Ματέο.

Η Χάνα καθαρίζει τον λαιμό της και κάνει ένα βήμα μπροστά. Όλοι σωπαίνουμε για να την ακούσουμε.